

Farní zpravodaj Teplice

**To byly časy před sto lety. Ale ty konce.
Sice měli mši, ale kolik jich pak ulehlo?**

Uvnitř tohoto vydání

Jsme v tom zase až po uši	2
Jan a Marek Ševčíkovi	3
Zemřel P. František Pospíšil, SDB	4
Pandemie: komu věřit? A co dělat?	5
Pandemie: poučení z dějin	6
Křesťanská třída v mateřské škole slaví 20 let	8
Karol Wojtyła byl před 42 lety zvolen papežem	9
Tajemství teplických kostelů (8)	10
Znáte Bibli?	11
Naši dlouhodobě nemocní farníci	12
Jak ten čas letí (7)	14
Živé dějiny	15

Jsme v tom zase až po uši

Vítejte v dalším pokračování našich duchovních cvičení. Jako by nám nestačila ta jarní lekce, musíme si užívat další omezení. Jaký význam měla ta jarní vlna? Velikonoce na dálku, zavřené kostely, samota a izolovanost „jen“ uprostřed své rodiny? Co to pro nás znamenalo? V létě jsme si oddechli. Jenže se nám to vrátilo. A je to ještě horší, protože je víc lidí nemocných a je to už nějak blíž než tehdy.

Jako křesťané vnímáme život jako cestu s naším Pánem k cíli, kterým je on sám. Chceme věřit, že všechno má smysl a že „těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému“ (srov. Řím 8,28). Patří mezi to všechno i naše současná zkušenost? Jak nám to má napomoci k dobrému? Ozývají se hlasy: „To máte za to, že se nemodlíte.“ Nemyslím si, že by nás náš Pán chtěl trestat za to, že nejsme dokonalí a bezchybní. On je náš Stvořitel a ví, co v nás je (Jan 2,25). A přes pokyn, abychom byli dokonalí (Mt 5,48), je na naší straně a ukazuje nám cestu k cíli.

Nejsme ponecháni sami sobě, i když nám to tak někdy připadá. Bůh nečíhá na naše chyby. Dal svého Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný (Jan 3,16). Tak totiž miloval svět. Jak je to tedy s tím, co prožíváme? Ptejme se na to a snažme se hledat odpovědi. Zkusme se zamyslet, jak nás to změnilo a jací jsme dnes po těch těžkých zkušenostech. Kéž bych v tom sám měl jasno. Nezbývá mi, než taky přemýšlet a hledat odpovědi. Při rozhovorech, při modlitbě nebo ve svém nitru. Snad bude platit i ono „hledejte a naleznete“ (Mt 7,7).

Přeji vám hodně odvahy a sil ptát se a hledat odpovědi.

Radek

Jan a Marek Ševčíkovi

„Vše má svou chvíli, každá věc pod nebem má svůj čas“ (Kazatel 3,1).

Výše uvedená slova ze smutečního oznámení našeho dlouholetého farníka, MUDr. Jana Ševčíka, ze starozákonní knihy Kazatel nám jemně, laskavě a vlídně naznačují skutečnost, že ne člověk, ale Hospodin má vše ve své moci. Vše, tedy i okamžik našeho početí a následného příchodu na tento svět, i okamžik, kdy končíme svou pozemskou pouť a vydáváme se na cestu k věčnému životu. Vše, co je mezi těmito dvěma okamžiky, můžeme ovlivnit a naplnit svými dobrými nebo nedobrymi skutky my sami, neboť Hospodin dává každému člověku svobodu.

Jistě by bylo vhodné na tomto místě napsat o působení pana doktora Ševčíka v naší farnosti, v KDU-ČSL a v prostoru našeho veřejného života. Stejně tak vhodné by bylo napsat o Markově působení na setkáních Chlapů ze severu, manželských setkáních a dalších jeho aktivitách. V hlavě se mi honí mnoho příběhů, ale opravdu nechci v tuto chvíli vypočítávat všechny dobré skutky a obětavé pomoci bližním, kterými oba dva vrchovatě naplnili svůj pozemský život. Ve vši úctě a pokoře se domnívám, že toto mi nepřísluší, to opravdu rád přenechám jiným, povolanejším. Dovolte mi, prosím, abych dnes představil naší farnosti Jana Ševčíka a Marka Ševčíka po pastorační stránce, tak jak jsem je mohl poznat při doprovázení v době jejich nemoci.

Když si zpětně vybavuji společně prožité chvíle a mnoho těch úžasných rozhovorů během jejich nemoci, teprve nyní objevuji a zjišťuji, kolik toho měli oba dva společného. Jen pro přiblížení nabízím alespoň čtyři příklady: Zaprvé to byl smysl pro poctivost, dále citlivost pro přesnost a pořádek, a to jak v záležitostech profesních, v záležitostech každodenního života, ale také ve věcech duchovních. Dalo by se říci, že na ně platila poučka starých bratrů řeholníků: „Zachovávej řád a řád zachová tebe“. Zadruhé, aniž by se domlouvali mezi sebou, oba dva měli na srdci velkou starost o realizaci projektu teplických salesiánů, Živého domu. Nebylo jediné návštěvy, kdy by se na toto téma nestočil rozhovor. Zatřetí, oba dva měli upřímný a poctivý

vztah k Eucharistii. To, jak oba prožívali osobní setkání se svým Pánem, bylo úžasné. Proto tyto návštěvy byly i pro mě velkou milostí, posilou a inspirací. A nakonec začtvrté, domnívám se, že oba dva naší farnosti dali velmi silný příklad. Oba dva svou nemoc a postupně nastupující omezení přijali s velkou pokorou a odevzdaností se do vůle Nejvyššího. Marek trpěl nevléčitelnou nemocí ALS. Nemocí, kterou zatím neumí vyléčit ani odborníci v zahraničí. Marek měl všechny informace o své nemoci dokonale nastudované, dalo by se říci, že „věděl, do čeho jde“. Vyprávěl mi, že tu noc poté, co mu lékaři sdělili tuto nevratnou diagnózu, se velmi intenzivně modlil k Hospodinu. Výsledkem bylo ranní: „Buď vůle tvá“. Od té doby se k tomuto rozhodnutí již nevracel, jen když se postupně jeho zdravotní stav horšil, vždy jen zcela upřímně řekl: „Nebudu se plést Pánu Bohu do řemesla“. Marek i Jan svá utrpení každodenně obětovali vždy na jiný úmysl: za svou rodinu, za naši farnost, za teplickou komunitu salesiánů, za papeže Františka... Oba dva, Jan i Marek, ještě „v předstihu“ za plného vědomí přijali svátost pomazání nemocných. Oba dva odešli v přítomnosti své rodiny tiše, pokorně a odevzdaně do vůle Boží. Veliké poděkování patří celé rodině Jana a Marka Ševčíkových za jejich velikou lásku, se kterou se o své milované starali a vytvářeli jim láskyplné prostředí až do posledního dechu. Děkuji Hospodinu, že mi dopřál té velké milosti, abych Jana i Marka směl doprovázet v jejich nemoci. Odpočinutí lehké dej jim, Pane, a světlo věčné ať jim svítí. Jene a Marku, těšíme se na setkání s vámi u našeho nebeského Otce. Amen.

jarjan

Zemřel P. František Pospíšil, SDB

V neděli 18. října 2020 zemřel ve věku 90 let salesián P. František Pospíšil.

Narodil se 18. července 1930. Na kněze byl vysvěcen 4. listopadu 1962. V litoměřické diecézi působil na mnoha místech. Například v 70. letech 20. století žil v Mostě, kam jej poslal kardinál Štěpán Trochta. Od roku 1993 působil v Teplicích a v teplickém vikariátu byl okrskovým vikářem. V roce 2015 se z Teplic přesunul na odpočinek k sestřám boromejkám do Moravských Budějovic, kde také zemřel.

Ať Pán přijme do radosti svého služebníka.

Milena Davidková, dltm.cz

Pandemie: komu věřit? A co dělat?

Pandemie udeřila plnou silou. Nemocnice praskají ve švech, chybí lůžka i personál. Počet mrtvých jde do tisíců. Vláda apeluje, abychom dodržovali nařízená opatření. Náš pan premiér řekl minulou neděli: „Prosím vás, teďka proboha už mě vemte konečně vážně!“ Ale proč bychom měli najednou brát vážně člověka, který nás tři čtvrtě roku vodil za nos?

A když nemůžeme věřit politikům, komu máme věřit? **Kde hledat spolehlivé informace o koronaviru? A jak podle nich jednat?**

Na prvním místě je třeba sledovat čísla: kolik osob je prokazatelně nakažených, kolik je jich v nemocnici, kolik z nich ve vážném stavu, kolik lidí zemřelo. To všechno v aktuální realitě i v časovém vývoji, v absolutních číslech i v poměru k počtu obyvatel, v domácím, i světovém kontextu. Vypadá to složitě, ale není to velký problém. Stačí si jednou za den otevřít dvě webové stránky:

<https://onemocneni-aktualne.mzcr.cz/covid-19>

<https://www.worldometers.info/coronavirus>

Na té první najdete česká čísla, na druhé světová. Z těchto zdrojů přebírá své údaje většina zpravodajských webů.

Na druhém místě je třeba ta čísla interpretovat. Zde bychom měli poslouchat odborníky, kterým důvěřujeme – takové, u nichž vidíme názorovou a morální integritu a kteří nejsou ovlivňováni svými mocenskými či finančními zájmy. Jejich současný pohled je jednoznačný: **vzhledem k rostoucímu počtu nakažených, těžce nemocných i zemřelých se náš zdravotnický systém blíží ke kolapsu. Pokud by k němu došlo, byla by ohrožena péče o mnoho lidí. Zvrátit tento vývoj lze jedině zásadním omezením sociálních kontaktů. Kdo tvrdí něco jiného, je v rozporu s realitou.**

Na třetím místě je třeba sledovat opatření vlády, rozumět jim a řídit se jimi. To je obzvláště náročné, pokud se ta opatření mění několikrát za týden, každé z nich má desítky

Foto: Jerdi Flay – wikimedia.org

výjimek, politici o nich informují zmateně a na vládním webu visí nová opatření vedle starých, už neplatných. Pro zjednodušení doporučuji zapojit selský rozum – každý přece ví, jak minimalizovat své kontakty: vycházet mezi lidi jen v nutných případech, dodržovat roze-stupy, roušky, dezinfekci. I kdybych našel tisíc důvodů, proč mám jet na nějakou akci, setkat se s nějakými lidmi, sundat si roušku, aby se mi líp mluvilo, raději to neudělám, protože jde o životy nás všech.

A nakonec – nezaměňujme svůj subjektivní přístup s odpovědností za druhé. Možná jsem

mladý a zdravý, nemám tedy důvod se infekce bát. Možná mám většinu života za sebou, věřím, že jsem v Božích rukou a jsem připraven opustit tento svět. **Ani tyto bohulibé postoje mě však neopravňují k tomu, abych ohrožoval životy jiných lidí. Stále pro mě platí přikázání „nezabiješ“. To není legrace, to je morální imperativ, a pro křesťana otázka svědomí před Bohem.**

MM

Pandemie: poučení z dějin

Pandemie přicházejí, co svět světem stojí. Není to nic nového. Jen pro nás je to nové, protože my jsme to zatím nezažili. Připomeňme si tedy, jak u nás probíhaly pandemie v minulosti, protože kdo nezná historii, je nucen opakovat její chyby.

Poslední velká morová rána postihla naši zemi v letech 1713–1715; počet jejích obětí se odhaduje na 200 tisíc. Už před jejím příchodem se zavíraly hranice a příchozí byli nuceni ke třítydenní karanténě. Zvyšovaly se požadavky na osobní hygienu, nemocní museli být izolováni a nahlašováni úřadům, zemřelí okamžitě pohřbíváni. Omezovaly se sociální kontakty, v Praze se v roce 1714 nesměly bohoslužby konat v kostelích, ale jen pod širým nebem. Teplíce byly ušetřeny, neboť města v Krušných horách konala přísné zdravotní prohlídky a držela stráž proti osobám, které by přicházely ze

zamořených krajů. Na poděkování zde byl v roce 1718 postaven morový sloup, který zdobí Zámecké náměstí dodnes.

Poslední chřipková pandemie prošla světem v letech 1918–1920. Celkový počet zemřelých se odhaduje na 50 milionů, na území Česka mezi 50 a 80 tisíci. Už tehdy platila podobná opatření jako dnes: karanténa, hygiena, evidence a izolace nakažených, omezení sociálních kontaktů, povinné nošení roušek. A stejně jako dnes i tenkrát se našli lidé, kteří tato opatření odmítali. V USA měli dokonce svůj svaz a zřejmě výraznou měrou přispěli k ničivé síle druhé vlny nemoci. Španělská chřipka se nevyhnula ani Severním Čechám: na podzim 1918 se zde zastavila těžba uhlí, byl omezen provoz na železnicích, v lékárnách chyběly léky. Denní tisk referoval o tom, že v Ervěnicích je nemocná polovina obyvatel, v mosteckém okrese jsou zakázány zábavní akce a uzavřeny školy, v Bílině onemocněli všichni lékaři až na jednoho, v Ústí nad Labem v týdnech mezi 5. a 22. říjnem zemřelo na chřipku 132 osob. Na pozadí těchto událostí však zároveň došlo k historickému přelomu – vzniku svobodného Československa!

Jaké poučení si tedy můžeme vzít z dějin? Především to, že pandemie jsou dílem přírody, že za vznik viru nikdo nemůže. Koronavirus nevyrobili Číňané ani Bill Gates, nošení roušek není nástroj k totalitnímu ovládnutí společnosti. Druhé poučení:

odpovědným dodržováním opatření můžeme negativní důsledky pandemie výrazně omezit (viz Teplice 1715), nekázní naopak zhoršit (viz USA 1918). Třetí: i v pandemii lze žít plným životem, a dokonce tvořit dějiny – na tisíce mrtvých z podzimu 1918 se už téměř zapomnělo, ale vznik republiky slavíme každý rok jako státní svátek. A konečně čtvrté: každá pandemie jednou skončí; zase budeme moci být spolu, podat si ruce, pokropit se svčenuou vodou, navzájem se obejmout. Přeji sobě i vám, aby to bylo co nejdřív, ale zatím vydržme!

Nemocnice v Kansasu během španělské chřipky v roce 1918

MM

Křesťanská třída v mateřské škole slaví 20 let

V Mateřské škole Fráni Šrámka v Teplicích již 20 let působí třída s křesťanskou výchovou. Prošlo jí více než 200 dětí. Nejedná se o církevní školu, ale běžnou třídu s nadstandardní křesťanskou výchovou. Podobný systém není u nás běžný.

„Začátky nebyly snadné. V Teplicích tehdy byly ve školkách kvůli slabým ročníkům prázdné třídy. Dostali jsme od paní ředitelky Ireny Slámové šanci, že pokud naplníme kapacitu jedné třídy, můžeme s tímto projektem začít,“ říká učitelka Dana Gaudynová, která stála u zrodu třídy. „Nakonec se to povedlo a dnes můžeme díky Bohu dětem předávat křesťanské hodnoty,“ radostně doplňuje.

A právě předškolním dětem je třeba vštěpovat hodnoty – děti se učí rozlišovat dobré a zlé, formuje se jejich charakter. „Děti se tu učí, že Pán Bůh je má rád. Každý týden za námi

dochází pan farář, který má pro děti připravené Slůvko. Denominace se tu pravidelně střídají – evangelíci, katolíci, husité, adventisté, ale třeba i Církev bez hranic. Nejde tedy o to, abychom děti učily chodit do kostela, ale aby měly široký etický základ,“ zmiňuje učitelka Markéta Zvolánková.

Klub rodičů Amálka při této třídě je další raritou v širokém okolí. Rodiče se setkávají, diskutují a mají možnost naživo vidět, jak se jejich děti projevují. Tím získávají cenné poznatky o nich i o sobě. Někteří sami organizují pro děti tvořivé dílny, společně chodí do přírody, dokonce i na prázdninové pobyty. „Tato třída je velkým přínosem pro nás všechny; vždyť se obohacujeme navzájem,“ dodává na závěr ředitelka.

Díky etickému a hodnotovému přesahu je o školku zájem i mimo křesťanské kruhy. Většina dětí je z rodin, které nejsou členy žádné církve. Obě učitelky i paní ředitelka se ale shodují, že hlavní je dát dětem do života správný základ a možnost zvolit si pro svůj život vlastní cestu. Závěrem jim tedy v jejich úctyhodných snahách popřejme vše dobré.

Karol Wojtyła byl před 42 lety zvolen papežem

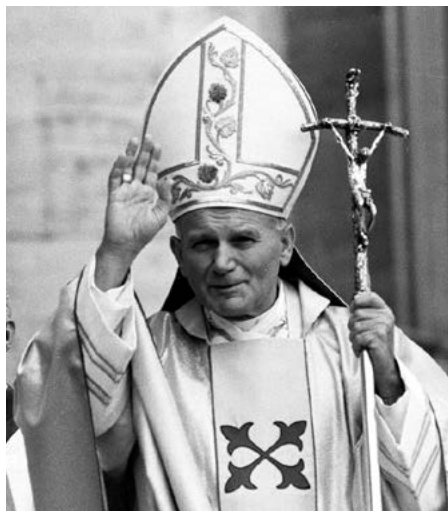
Dne 16. října 1978 byl zvolen za 265. nástupce apoštola Petra polský kardinál Karol Wojtyła. Přijal jméno Jan Pavel II a stal se tak prvním papežem neitalské národnosti od roku 1523.

Zvolení polského kardinála papežem bylo pro mnohé velkým překvapením. Po měsíčním pontifikátu Jana Pavla I. byl zvolen arcibiskup z Krakova, který se měl zapsat do dějin jako jeden z nejvýraznějších papežů historie. A to jak s ohledem na délku svého pontifikátu (27 let), tak také na svoji roli při pádu železné opony a komunistických režimů ve Východní Evropě. K typickým znakům jeho pontifikátu však také patří do té doby nevídaný počet apoštolských cest po celém světě (průměrně 4 za rok), vztah k mládeži, diplomatické úsilí, vydávání mnoha encyklik věnovaných postavení rodiny ve společnosti i mnoha dalších, které jsou dnes nedílnou součástí sociální nauky církve.

Jan Pavel II. se zapsal novátorskými přístupy i nahlas vyslovenou lítostí nad poklesky církve v minulosti. Zasloužil se o rozvinutí ekumenického dialogu mezi křesťany, ale také ve vztahu k Židům jako starším bratřím ve víře.

Po svém zvolení v konkláve přijal jméno Jan Pavel II. Chtěl tak navázat nejen na svého předchůdce Jana Pavla I., ale také na Jana XXIII. a Pavla VI. Sám byl aktivním účastníkem vskutku pastorálního II. Vatikánského koncilu (1962–1965), který jeden z jeho předchůdců svolal a druhý dokončil.

Jeho pohřbu v roce 2005 se zúčastnili nejvyšší představitelé států z celého světa i různých náboženství, aby vzdali hold jednomu z nejvýraznějších mužů světové novodobé historie i církevních dějin. Jak symbolické bylo zavření Písma svatého větrem během pohřbu tohoto člověka, který byl opravdovým pastýřem svých oveček po celém světě! Jan Pavel II. byl svatořečen papežem Františkem v roce 2014.

Rostislav Kadlec

Jan Pavel II. při zahájení pontifikátu dne 22. října 1978

Tajemství teplických kostelů (8)

Věž Červeného kostela v Trnovanech je vidět snad odevšad. Když přijíždíte vlakem do Teplic, připomene vám, že je třeba vystoupit. Jedete-li od nádraží na Trnovany, stojíte tam jako maják. Je vidět odevšad, jen z věže kostela sv. Jana Křtitele vidět není. Když vystoupíte až do nejvyššího patra, vedle sv. Bartoloměje vidíte kousek špičky trnovanské věže. Tam se ale málokdo dostane – to byste museli překonat paní průvodkyni, která tam sedí a vybírá vstupné, a vstoupit dveřmi za ní.

Ale zpátky do Trnovan. Schodiště vedoucí na věž je levotočivé a jak mi sdělil jeden historik samouk, prý je to z obranných důvodů. Aby obránce, který se mečem brání útočníkovi, mohl bojovat pravou rukou a ten útočník levou. No, nevím. Co když kluci mají ty dominantní ruce opačně? A kdo by se dobýval do věže kostela s mečem v ruce? Jak říká, samouk.

Schodiště je velmi solidně postaveno. Odolává návštěvníkům Noci kostelů i pravidelnému provozu. Vede na kůr a pak přes mříž výše. Když vystoupíte dost vysoko, dostanete se na úroveň půdy, odkud pak vede dřevěné schodiště. Nejdříve ke skříni s hodinovým strojem a potom k padacím dveřím na plošinu u zvonů. Ono se to nezdá, ale z toho schodiště jde na člověka až závrať. Je dost vysoké a celkem i příkré. Dokonce oslovilo hasiče natolik, že tam plánují cvičení evakuace zraněné osoby z hořící věže. Uvažovali o dobrovolníkovi, ale když to schodiště viděli, rozhodli se pro figurínu. Snad to někdy uskuteční, ale rozhodně bych rád, aby to bylo jen cvičení a planý poplach.

Nahoře u zvonů je krásný výhled na okolí a hlavně na střechu, která se musí po každé vichřici kontrolovat. Většinou to odnese nějaká ta taška, a někdy se jich domluví víc a prostě odlétnou spolu. Podlaha té vyhlídkové plošiny bude potřebovat nový nátěr, protože popraskala a protéká. Výš už nedoporučuji stoupat. Je tam žebřík, ale letitý, a na některé příčky je neradno i jen se dívat. Ta střecha by taky chtěla svoje. Už ale máme plán. Příští rok bychom se vrhli na Jana Křtitele, pak na Trnovany a průběžně i na naši Alžbětku. Pořád bude co dělat. Prostě práce jako na kostele. A navíc ne na jednom.

Radek

Znáte Bibli?

Vážení čtenáři, Bible je pro křesťany základním pramenem víry, způsobem, kterým k nám Bůh promlouvá. Znat Písmo svaté je proto pro nás nejen dobré, ale přímo nutné. Letošní rok 2020 byl vyhlášen rokem Bible. Ve Farním zpravodaji Teplice vás proto v následujícím seriálu článků seznámíme se základními překlady Písma a dalšími zajímavými informacemi, které se tohoto tématu týkají.

České překlady Bible

První česky psané glosy (meziřádkové poznámky) byly vepsané v 11. až 12. století do latinské Bible z 9. století. Jsou psány směsicí češtiny a staroslověnštiny. Z toho lze vyvozovat, že již v té době byly k dispozici také souvislejší biblické překlady. První překlady do češtiny vznikaly v kláštorech a obsahovaly především žalmy a evangelia. Nejstarší dochovaný evangeliář je tzv. Rajhradský ze 14. století. Soustavně se Písmo svaté začalo překládat za vlády Václava IV., a tak proniklo z klášterů do vyšších světských kruhů i mezi prostý lid. Z tohoto období známe především tzv. rukopisné překlady. Nejstarší rukopisná česká Bible je leskovicko-drážďanská z 80. let 14. století. Ta však shořela v roce 1914 a zachovaly se z ní jen některé fotografie a opisy části původního textu. K dispozici je však celá Bible litoměřicko-třeboňská z let 1411–1414. Máme i další rukopisné Bible, například dvoudílnou Olomouckou z roku 1417.

Překládání a opisování Písma svatého bylo nákladné. Proto jsou jednotlivé biblické knihy zpravidla nejednotného původu. Z toho důvodu došlo hned začátkem 15. století k důkladné revizi textu. Přitom se uplatnily i pravopisné reformy mistra Jana Husa. Převratnou událostí pro šíření Písma se stal vynález knihtisku. Jako první tištěná kniha vůbec vycházela v letech 1452–1455 v Mohuči latinská Bible Mazarinova a již 20 let nato, jako druhý český prvotisk, Nový zákon v neznámé české tiskárně. Znovu pak byl Nový zákon vytištěn před rokem 1487, čímž Češi předstihli většinu evropských zemí. Celé české biblické úsilí vyvrcholilo v Bibli kralické (1579–1594), vynikajícím překladatelském i tiskařském díle. Ta zůstala živou knihou po 400 let i ve všech dalších přetiscích. Naposledy ji vydala Česká biblická společnost v roce 2015.

Již od roku 1961 u nás začala dlouholetá ekumenická spolupráce, a tak vznikl první společný překlad Písma svatého (avšak pouze jako pracovní text). Vydán byl v roce 1979 ke čtyřstému výročí vydání Bible Kralické. Jde o první společný mezicírkevní překlad Písma v našich dějinách.

Tímto ale vyprávění o Bibli nekončí – pokračovat budeme příště.

jš

Naši dlouhodobě nemocní farníci

Klíčenka

Jsem stará, obyčejná, trochu potrhaná a nemějte mi to za zlé, ale také trochu ušmudlaná klíčenka. Bývala jsem nacpaná k prasknutí. Můj parťák totiž uchovává v mých útrobach klíče. Právem řeknete, že k tomuto účelu přece klíčenka slouží, aby v ní byly uschovány klíče a vždy byly po ruce, když to bude třeba. Prozradím vám jedno malé tajemství: moje klíče nejsou obyčejné. Moje klíče každý týden otvírají branky domů i dveře bytů těch, kterým zdravotní stav nedovolí otevřít dveře svého příbytku mě a mému parťákovi. Moje klíče nejsou obyčejné. Za každým z mých klíčů si po těch týdnech, měsících i letech představuji konkrétního člověka, jeho životní příběh, radost i smutek, štěstí i utrpení. Na mém parťákovi vidím něco, čemu já, stará potrhaná a nemějte mi to za zlé, také trochu ušmudlaná klíčenka, nerozumím. Můj parťák vypadá poslední dobou trochu smutně a oči se mu občas zalijí i slzami. Prý to je vztah, který rostl tím společně prožitým časem. Tomu ale já, klíčenka, opravdu nerozumím. Ale přece, možná trochu... Za posledních dvanáct měsíců jsem citelně zhubla. Zrovna minulý měsíc můj parťák z mého velkého kroužku, který držel všechny mé klíče pohromadě, odňal další klíče a vrátil je rodinám těch, ke kterým jsme spolu chodili. Nevím jak vy, ale já svému parťákovi věřím. Říká totiž, že z toho nemám být smutná, protože tito naši přátelé odešli a zaslouženě spočinuli ve velké milosrdné náruči našeho Otce, v otevřené milosrdné náruči, na kterou se těšíme i my.

Modlitba za naše zemřelé příbuzné, přátele, dobrodince a známé

Ježíši, nejlaskavější příteli, který jsi svou náklonností k Lazarovi a svou sympatií vůči Janovi posvětil pouta pozemských přátelství, aby směřovaly ke společnému posvěcení, vyslyš prosby, které ti předkládám za své příbuzné, přátele, dobrodince a známé, kteří dosud trpí v očištění, aby se očistili od každého hříchu a trestu. Pro lásku, kterou měli k tobě, a pro vztah se mnou a pro pomoc, kterou mi poskytovali, tě Pane

pokorně prosím, abys ve svém milosrdenství vysvobodil mé příbuzné, přátele, dobrodince a známé: dej, aby mé modlitby za ně byly účinné. Dej, aby tebou oslavení získali pro mě milost, abych jim byl(a) nablízku v nebi, tak jako jsme si byli nablízku zde na zemi, díky přirozeným poutům lásky a přátelství. Amen.

pan Ivo Barabáš st. – doma

P. Benno Beneš – Praha-Řepy

paní Marie Burdová – doma

pan Vojtěch Huša – DS Bystřany

manželé Jakowetzovi – doma

paní Antonie Janečková – DS Bystřany

paní Marie Kobastová – DS Bystřany

paní Marie Kubínová – DS Bystřany

paní Milada Kulichová – doma

paní L. Mikšíková – DS Bystřany

paní Eva Petrová – DS Bystřany

paní Jana Rostová – DS Bystřany

paní Jana Skalická – doma

paní Karolína Slezáková – doma

MUDr. Jan Ševčík – zemřel doma 12. 10. 2020

pan Marek Ševčík – zemřel doma 9. 10. 2020

paní Věra Zárybnická – DS Bystřany
(uvedené údaje jsou aktuální ke dni uzávěrky FZ)

Myšlenka na listopad

Říci „ano“ Pánu znamená mít odvahu přijímat život takový jaký je – s láskou, se vší jeho křehkostí a malicherností, se všemi jeho protiklady. (papež František, 27. 6. 2019)

Úmysly modliteb v listopadu

13. 11. Za ochranu a Boží požehnání pro papeže Františka a na jeho úmysly

1.–7. 11. Za všechny naše příbuzné, přátele, dobrodince a členy našeho farního společenství, kteří nás předešli na věčnost

7.–14. 11. Za obnovení víry v naší zemi a za zastavení pandemie ve světě i u nás

15.–21. 11. Za Boží požehnání a dary Ducha svatého pro účastníky teplického podzimního běhu kurzu Alfa a pro všechny, kdo ho připravují

22.– 28. 11. Za zdárnou realizaci Živého domu – projektu teplických salesiánů a za dar Božího požehnání pro všechny, kdo se na této přípravě a realizaci podílejí

29. 11. až 5. 12. Za rodiny naší farnosti

P. Pavel Hertl, SDB, tel. 737 128 609 (svátost smíření, svátost pomazání nemocných, eucharistie, duchovní rozhovor, návštěva doma i v nemocnici)

Jaroslav Janšta, ASC, tel. 777 606 840 (eucharistie, rozhovor, duchovní četba, společné modlitby, duchovní doprovázení v období nemoci i v době osamění, doma i v nemocnici)

jarjan

Jak ten čas letí (7)

V roce 2003 je na titulní straně Farního zpravodaje obrázek trnovanského kostela s občas záhadným obsahem (je tam napsáno „Tři králové Sbírký“). V lednu duchovní slovo nabádá křesťany atomového věku ke studiu Písma a zase jsou tu otázky pro děti. (Co má každý kalendář na konci? Jaký je rozdíl mezi pekařem a čerstvě napadlým sněhem? Které ovce sežerou více: bílé, nebo černé? Ve stáji jsou tři osli. Který z nich je nejchytřejší?) Ta první odpověď je Silvestr, ne? Ale ostatní nedám. Papež Jan Pavel II. vyhlásil rok růžence a přidal „tajemství světla“, čímž rozvrátil staletý modlitební pořádek. Zřizuje se pastorační rada, Jozef Kujan vysvětluje pravidelné, ale nejasné informace o sbírkách a do redakční rady přichází Ivan Šafránek. V únoru vychází duchovní slovo na leden, formuje se úderná skupina Fatimského apoštolátu a Pavel Majerák děkuje za cukroví pro bezdomovce. A v únorovém čísle jsou odpovědi na lednové otázky. Takže kalendář má na konci písmeno, pekař ráno vstává a sníh leží, bílých ovcí je více a tak více sežerou a ten nejmenší je nejmenším oslem. Jaká úleva. Ale nedal jsem ani tu první. Zřizuje se i ekonomická rada a ze statistiky vyplývá, že v neděli se bohoslužeb účastnilo asi 350 lidí. P. Rob začíná s Večeřadlem a středisko funguje i o prázdninách na táborech. Iva Růžičková organizuje Víkend pro ženy aneb Dámská jízda. Adoptujeme na dálku a v dubnu máme další duchovní slovo na březen a zprávy ze střediska nadepsané „únor 2003“. Byla to skutečně bouřlivá doba. Chlapi mají taky svůj víkend a středisko shání troubu (na pečení). A Volkach sem a my tam, ... a někde se ztratila Skautská stezka. Začíná ale seriál se zamyšlením nad sociální prací. Středisko připravilo program na Lázeňskou. Dělá se pořádek a zavádí se spravedlivě svátek Boha Otce (první srpnovou neděli). Abychom na něj snad nezapomněli. Tvoří se webové stránky farnosti, už tehdy problém. Obšírně se představuje Benno Beneš, který přichází z Prahy, ... a stavební práce ve farnostech. Na děkanství se začínají rozebírat nedělní texty. Osamělé matky prožily duchovní víkend za 450 korun se vším všudy, formují se křesťanští senioři a latinská mše má svého pověřeného služebníka – P. Dawidowského. To je smršť.

Mladí animátoři s dětmi ve středisku mládeže v roce 2002

Foto: Petr Janžura

Živé dějiny

Počínaje tímto číslem zavádíme ve Zpravodaji novou rubriku s názvem Živé dějiny. Každý měsíc si připomeneme výročí události či osobnosti, která zanechala tak výraznou stopu, že nás i dnes může oslovit. Budeme si všímat zejména Teplic a jejich okolí (ale ne vždycky se to podaří).

Mlata na Bílendě

Dnes se zastavíme u historické události, k níž došlo celkem nedaleko – nějakých 70 km od Teplic vzdušnou čarou. Bitva na Bílé hoře, 8. listopadu 1620. Hodně se teď o ní mluví, protože 400 let je docela kulaté výročí. A stejně jako po celá ta staletí, i dnes na ni můžeme mít různé názory. Že znamenala ztrátu náboženské svobody a začátek rekatolizace (často násilné), to je fakt. Byla to však jen tragédie? Nepřinesla nám pobělohorská doba také jezuitskou vzdělanost, barokní kulturu, velké duchovní osobnosti typu Bohuslava Balbína?

Ono ale všechno mohlo dopadnout taky úplně jinak – kdyby Češi nepozbyli „bohatýrské udatnosti svých předků. Vzmáhaly se totiž u nich neřesti, upřímnost vymizela,

věrnost uhasla, svornost byla rozervána a v soukromí vzrůstal nesmírný přepych v šatstvu a hodování; vzniklo ve velké míře zištné obchodování: každý hleděl si jen soukromého, nikdo však obecného prospěchu.“ Tak to napsal Pavel Skála ze Zhoře v roce 1626; ale nezní vám to nějak povědomě? Komenský to shrnuje do tří slov: „Přepych Čechy zahubil.“

Rozhodující vliv na výsledek bitvy proto nakonec neměla ani pozice (české stavy měly výhodu vrcholu kopce) ani množství (bylo jich méně než nepřátel), ale bojová morálka: zatímco katolická armáda byla dobře organizovaná a v rozhodujících chvílích ji motivoval k boji ohnivý kazatel Dominik à Jesu Maria, stavovští žoldnéři byli naštvaní, že nedostali výplatu a mnozí z nich, včetně velitelů, nepřišli včas na bojiště, neboť za zbytek peněz popíjeli v pražských krčmách. Porážka pak byla nevyhnutelná. A jak dodává slavná povídka Mlata na Bílendě psaná brněnským hantecem, „naš king Beďa Falcké, když mu prolátli, že je všechno v kopru, zhulil se do mrtva.“

„Bohatýrská udatnost“ je důležitá pro každé dobré dílo. Kolik výborných nápadů se neuskuteční jen proto, že se nenajde dost lidí, kteří by se pro ně nadchli! Kolik užitečných projektů se nedotáhne do konce, protože není dost peněz! Kolik zápasů za pravdu, za svobodu, za spravedlnost se nevyhraje, protože ve chvílích, kdy je třeba bojovat, sedíme v krčmě (nebo doma u počítače)! A potom, když už nic nenaděláme, „zhuříme se do mrtva...“

Každý rok, každý den bojujeme své bitvy. Teď zrovna tu koronavirovou. Kéž bychom si v nich hleděli nejen soukromého, ale taky obecného prospěchu. A kéž bychom si zachovali bohatýrskou udatnost.

Michael Martinek

Kalendář akcí

- 3. 11. 9.00 Pletařky?
- 15. 11. 10.30 Pouť ke sv. Alžbětě Uherské v Šanově?
- 19. 11. 19.00 Chlapi ze Severu?

Redakční rada:
Olga Červená, Marie Doskočilová,

Mgr. Rostislav Kadlec,

P. Ing. Radomír Kuchař, SDB,

Ludmila Mráčková, Mgr. Jaroslav Poláček

Vychází jednou měsíčně,
náklady jsou hrazeny z kostelních sbírek.

Telefon: 417 531 041

E-mail: farnost.teplice@dltm.cz

<https://www.salesianiteplice.cz/farnost/>

Číslo účtu: 2600695917/2010